

— han havde mærket et lille Ryk fare igennem hende.

„Aa, det gaar an —“ svarede hun, mens hun med et optaget Blik blev ved at stirre efter Skikkelsen derude, hvor Himmel og Jord flød sammen i graablaa Dunst.

Synet af Emanuel kom hende vel langt fra overraskende; men det virkede anderledes paa hende, end hun havde ventet. Det slog hende straks, hvor godt han passede i disse øde, tavse, ensomme Højder, fjernt fra Menneskers Færden. Han blev selv saa fremmedartet heroppe, saa mærkeligt stor i Stilen. — — Men var det virkelig ogsaa ham selv? Ikke alene gjorde hans Skikkelse et besynderligt ulegemligt og samtidig næsten kæmpemæssigt Indtryk mod Taagehimlens lyse Baggrund; men ogsaa hans Holdning og Gang fik i disse Omgivelser et ejendommeligt Præg af overjordisk Værdighed.

Hun forstod i dette Øjeblik, hvad hun engang havde hørt Fiskerne tale om, at han mindede dem om Kristus paa Alterbilledet i Sandinge Kirke. End ikke Straalekransen manglede her. Ved et Tilfælde, der fik hende til at smile lidt, stod nemlig Solen lige bag ham, omtrent i Højde med hans Hoved, hvor den skimtedes gennem Skyerne som en